

ΧΡΥΣΗΙΑ ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

Οι πολυθρόνες
των Δράκων

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι πολυθρόνες των Δράκων**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Χρυσήδα Δημουλίδου
ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Νέλλυ Βασιλείου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

© Χρυσήδα Δημουλίδου, 2018

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Anna Khomulo/123RF,
Denys Bilytskyi/123RF, andreiuc88/123RF, RonTech3000/shutterstock,
rockyclub-r007/shutterstock, Aliaksandr Radzko/shutterstock,

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2018

ISBN 978-618-01-2510-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοαντίτυπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

ΧΡΥΣΗΙΔΑ ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

Οι πολυθρόνες
των Δράκων

*Αφιερωμένο
στην αρχόντισσα Ευγενία, που έγινε
η αιτία να γραφτεί αυτό το μυθιστόρημα.*

Πρόλογος

Όλα ξεκίνησαν από δύο αντίκες μερζέρες που μου χάρισε η κυρία Ευγενία, μια εξαιρετη αρχοντογυναίκα που είναι γειτόνισσά μου. Ήταν της μητέρας της κι όταν εκείνη «έφυγε», τις κληρονόμησε. Επειδή τις θαύμαζα όποτε πίναμε καφεδάκι και γνωρίζοντας τη μεγάλη αγάπη μου για τις αντίκες, μια μέρα, έτσι απλά, μου είπε πως ήταν πλέον δικές μου. Η χαρά μου ήταν ανείπωτη όταν τις μετέφερα σπίτι μου. Οι πολυθρόνες ήταν σε καλή κατάσταση όμως ήθελαν μια αναπαλαίωση. Κι έτσι όπως τις κοίταζα και σκεφτόμουν ποιο θα ήταν το κατάλληλο ύφασμα να τις ντύσω, αναρωτήθηκα ποιοι να κάθισαν εκεί και πόση αγάπη δέχτηκαν από εκείνους που τις τίμησαν. Και τότε ένα ωραίο, αρχοντικό νεαρό ζευγάρι εισέβαλε στον χώρο και πήγε και κάθισε επάνω τους. Εκείνος ένας γεροδεμένος αρρενωπός μελαχρινός άντρας κι εκείνη μια εντυπωσιακή γυναίκα με καροτί μαλλιά, μου χαμογέλασαν και μου είπαν πως ήταν οι άρχοντες της Κομητείας των Δράκων και πως ονομάζονταν Μάξιμος και Ροσαλίνα.

Δεν παραξενεύτηκα, κάπως έτσι ξεκίνησαν οι περισσότερες ιστορίες των βιβλίων και των παραμυθιών μου, με τις επισκέψεις των ηρώων που ήθελαν να μου διηγηθούν τη ζωή τους. Και αφού αφορούσε άρχοντες, σκέφτηκα πως ένα όμορφο παραμύθι είχε αρχίσει ήδη να γράφεται στο μυαλό μου και την επόμενη στιγμή άνοιγα τον υπολογιστή μου. Πολύ σύντομα, για την ακρίβεια σε δύο μέρες, το είχα ολοκληρώσει. Διαδραματιζόταν σε μια παραμυθοχώρα, την Κομητεία των Δράκων, όπου οι ζωές τριών ζευ-

γαριών με πολύ διαφορετικές πορείες δέθηκαν με δύο πολυθρόνες. Και ενώ το παραμυθάκι μου ολοκληρώθηκε σχετικά εύκολα, δε με ικανοποιούσε, σαν να έλειπε κάτι. Πέρασαν κάποιες μέρες, μα η ιστορία στριφογυρνούσε συνεχώς στη σκέψη μου, αφήνοντάς με ανικανοποίητη. Τι δεν πήγαινε καλά; Το παραμύθι ήταν ωραίο, είχε μεγάλο ενδιαφέρον, όμως του έλειπε εκείνο που θα έκανε τη διαφορά. Και τότε μου ήρθε μια περίεργη ιδέα. Σκέφτηκα πως αν η ιστορία μπορούσε να απλωθεί πολύ περισσότερο, αν γινόταν μυθιστόρημα, θα είχα την ευκαιρία να διηγηθώ πολύ πιο σημαντικά γεγονότα και να το εμπλουτίσω με μαγικές εικόνες των χωρών όπου διαδραματίζονταν τα γεγονότα και κατέκλυζαν ολοζώντανες το μυαλό μου. Ποιος όμως θα ήθελε να διαβάσει μια ιστορία με πριγκίπισσες και άρχοντες σε μια εποχή που ταλανίζεται από μυριάδες οικονομικά προβλήματα και ανεξέλεγκτη βία;

Υπάρχει όριο στη φαντασία ενός δημιουργού και πολύ περισσότερο ενός συγγραφέα; Όποιος υποστηρίζει το αντίθετο και θέλησει να κονσερβοποιήσει το μυαλό ενός οποιουδήποτε δημιουργού, βάζει εμπόδια στην ίδια την τέχνη. Αποφάσισα να το τολμήσω, ξεκινώντας την ίδια μέρα το πρώτο κεφάλαιο. Θα έκανα μια δοκιμή, και αν μπορούσα να αναπτύξω την ιστορία χωρίς να καταστρέψω την αθωότητα του παραμυθιού αλλά ούτε να στερήσω την ένταση και το πάθος που θέλει ένας ώριμος αναγνώστης, τότε θα συνέχιζα. Το ζητούμενο ήταν το παραμύθι να παραμείνει ως ένα αθώο παιδικό παραμύθι και το μυθιστόρημα να εξελιχθεί σε μια δυναμική, γεμάτη ένταση μυθοπλαστική περιπλοκή, που θα αφορούσε τρία πολύ διαφορετικά ζευγάρια, με τις καθηλωτικές προσωπικότητές τους, τους έρωτες, τα μίσση, τα πάθη και τις ίντριγκες. Εν ολίγοις, επιθυμούσα να μπορεί μια μητέρα να διαβάσει το παραμύθι στα παιδιά της κεντρίζοντας τη φαντασία τους και διαπλάθοντας το ηθικό κομμάτι των χαρακτήρων τους και μετά να το απολαύσει και η ίδια ως ενήλικη, όπως

συμβαίνει με την ένδυση, όπου μητέρα και κορούλα, κάποιες φορές, φορούν τα ίδια ρούχα. Και αργότερα, όταν η κόρη μεγαλώσει, να διαβάσει το παιδικό της παραμύθι ως μυθιστόρημα και το ίδιο να κάνει και στα δικά της παιδιά. Τέλος πάντων, ήθελα να φέρω μια καινοτομία στον χώρο του βιβλίου και να πείσω πως η ίδια ιστορία μπορεί να διαβαστεί ταυτόχρονα από γονείς και παιδιά, όταν κάποιος γνωρίζει να χειρίζεται με σωστό τρόπο τη διαφορετικότητα.

Έτσι ξεκίνησε ακόμα ένα στοίχημα με τον εαυτό μου από τα πολλά που έδωσα εισβάλλοντας στον χώρο του βιβλίου, μετρώντας τις δυνάμεις μου στο αν δύναμαι να κάνω κάτι πρωτόπορο, διαφορετικό μα συνάμα επιτυχημένο, αρεστό και εμπορικό. Τελικά, αυτή η προσπάθεια αποδείχτηκε καλύτερη από εκείνη που προσδοκούσα, γιατί γέννησε την πρώτη μου τριλογία στη λογοτεχνία. Ως τότε είχα εκδώσει μόνο μια διλογία, το «Σταυροδρόμι των Ψυχών» και τη συνέχειά του, οι «Αγγελιαφόροι του Πεπρωμένου», τώρα ήθελα τα βιβλία να γίνουν τρία. Όπως σας ανέφερα, η αρχική σκέψη ήταν ένα παραμυθάκι δέκα σελίδων, όμως ως μυθιστόρημα θα έπρεπε να αναπτυχθεί τόσο πολύ, που έπρεπε ή να γίνει τρία βιβλία με 350 σελίδες το καθένα ή τριλογία σε ένα βιβλίο με λιγότερες σελίδες. Σκέφτηκα πως αυτό ίσως να χαλάρωνε το ενδιαφέρον των αναγνωστών, που θέλουν να έχουν μαζί την αρχή και το τέλος μιας ιστορίας ώστε να υπάρχει συνεχόμενη αναγνωστική ροή. Μετά από συζήτηση με τον εκδοτικό οίκο, αποφασίστηκε να μειωθούν οι σελίδες και για να μην πιάνει τεράστιο όγκο στη μεταφορά του, να γίνει μια ενιαία τριλογία. Επίσης κρίθηκε σωστό να εκδοθεί πρώτα ως μυθιστόρημα και αφού περάσει κάποιο χρονικό διάστημα και διαβαστεί από τους αναγνώστες, να εκδοθεί και ως παιδικό. Διαφορετικά ένας γονέας θα έχανε το ενδιαφέρον αν διάβαζε πρώτα το παραμύθι στο παιδί του και γνώριζε την υπόθεση.

Και μπορεί η ιστορία ή μάλλον οι ιστορίες που θα διαβάσετε να ξεκίνησαν ως ένα παιδικό παραμύθι, όμως:

Ποιος είναι εκείνος που θα εμποδίσει το μεγάλο παιδί που κρύβουμε μέσα μας να αναζητήσει κι εκείνο την παραμυθοχώρα του;

Ποιος είπε πως ένα αθώο παραμύθι δεν μπορεί να γίνει ένα δυνατό σε συγκινήσεις και εντάσεις ερωτικό μυθιστόρημα;

Ποιος είπε πως οι άνθρωποι έπαψαν να είναι ρομαντικοί;

Ή μήπως στις σκληρές εποχές που διανύουμε έχουμε όλοι ανάγκη από ένα παραμύθι, που θα μας θυμίσει τη χαμένη μας αθωότητα;

Μάλλον αυτό συνέβη σε εμένα, γιατί όχι και σε εσάς;

Καλή σας ανάγνωση
Χρυσήδα Δημουλίδου

2010, κάπου στην Ευρώπη

Η αίθουσα ήταν τεράστια, με πανύψηλα σκαλιστά ταβάνια, ταπετσαρίες στους γεμάτους με πίνακες ζωγραφικής τοίχους, που απεικόνιζαν άρχοντες, αρχόντισσες, μικρά παιδιά, πύργους, κάστρα, άλογα, ένοπλους πολεμιστές σε μάχη. Τρεις μπρούντζινοι στρογγυλοί πολυέλαιοι κρέμονταν από την οροφή και στη θέση που κάποτε έβαζαν κεριά, τώρα υπήρχαν λαμπτήρες. Το φως τους έπεφτε απαλά τονίζοντας ακόμη περισσότερο τα επίχρυσα και ασημένια κηροπήγια καθώς και τα λεπτεπίλεπτα εύθραυστα κρυστάλλινα και πορσελάνινα αντικείμενα, ζωγραφισμένα και λεπτοσκαλισμένα στο χέρι. Το δάπεδο ήταν στρωμένο με πανάκριβα, χειροποίητα περσικά χαλιά και τα παλιά έπιπλα, αντίκες όλα, ήταν αναπαλαιωμένα, καλογουλισμένα και έλαμπαν από καθαριότητα και φροντίδα. Έξω έβρεχε και το μουντό απογευματινό φως που έμπαινε από τα δύο τεράστια παράθυρα μαζί με το φως των πολυελαίων δημιουργούσαν μια μελαγχολική ατμόσφαιρα, που ταίριαζε απόλυτα με το ύφος της αίθουσας.

Η γηραιά κυρία με τα ασημένια μαλλιά και τα μικρά επιπλατινωμένα γυαλιά μυωπίας στάθηκε μπροστά στη δίφυλλη πόρτα, στηριζόμενη στο εβένινο μπαστούνι της με την ασημένια λαβή σε σχήμα κεφαλιού δράκου, και διάβασε τη μεταλλική χρυσή πινακίδα με τα κεφαλαία μαύρα γράμματα δεξιά στον τοίχο: «ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΩΝ ΔΡΑΚΩΝ». Χαμογέλασε αχνά και μπήκε μέσα. Από πίσω της ακολουθούσαν τέσσερα νέα παιδιά, δύο αγόρια ηλικίας δεκαεπτά και δεκαοκτώ και δύο δεκαεξάχρο-

να δίδυμα κορίτσια, που έμοιαζαν σαν δύο σταγόνες νερό. Βεβαιώθηκε πως μπήκαν όλοι κι έκλεισε απαλά την πόρτα πίσω της. Προχωρούσε αργά, σταματώντας κάθε δυο τρία βήματα και κοιτάζοντας ταραγμένη τα αντικείμενα, με τους συνοδούς της να την ακολουθούν κατά βήμα. Η συγκίνησή της ήταν ολοφάνερη και τα μάτια της υγράνθηκαν, έτοιμα να γίνουν λίμνες, μα τις κατάπιε μέσα της. Η κατάλευκη επιδερμίδα της ήταν χαραγμένη από πάμπολλες λεπτές ρυτίδες που είχαν επιφέρει χαλάρωση στο δέρμα, μα υπήρχαν ακόμα ίχνη μιας αριστοκρατικής ομορφιάς που εξακολουθούσε να συγκινεί. Τα τεράστια γαλάζια μάτια της παρέμεναν εντυπωσιακά και ζωνρά, όπως μιας έφηβης.

Αφού διέσχισε όλη την αίθουσα, στάθηκε μπροστά από ένα υπερυψωμένο βάθρο όπου βρίσκονταν δύο πολυθρόνες με μπράτσα. Ήταν τεράστιες, σκαλισμένες περιτέχνα, με μεγάλα πόδια λεόντων και όλη η ξύλινη επιφάνειά τους ήταν καλυμμένη με φύλλα χρυσού. Ντυμένες με βελούδινο φίνο μετάξι που γυάλιζε παράξενα κάνοντας παιχνιδίσματα με το φως των πολυελαίων, η μία στο χρώμα του σκούρου ρουμπινιού και η άλλη στο χρώμα του βαθύ μπλε του ωκεανού, ήταν τόσο εντυπωσιακές, που ήταν αδύνατον να μην τις θαυμάσει κάποιος ή να μη θέλει να καθίσει επάνω τους. Στις πλάτες τους μπορούσες να ξεχωρίσεις σκαλισμένα δύο πολύ μεγάλα γράμματα. Το R στη ρουμπινί και το M στην μπλε. Στρέφοντας το κεφάλι, κοίταξε τη συνοδεία της.

«Σας αρέσουν;» ρώτησε.

«Είναι πολύ εντυπωσιακές», απάντησε το ένα κορίτσι.

«Γιατί έχουν αυτά τα γράμματα επάνω τους;» ρώτησε το άλλο.

«Γιατί έχουν διαφορετικά χρώματα;» είπε τώρα ο μικρότερος νέος.

«Είναι θρόνοι;» συμπλήρωσε ο μεγαλύτερος.

«Είναι οι πολυθρόνες των Δράκων».

«Και τι σημαίνει αυτό;» συνέχισε το αγόρι.

«Σημαίνει ότι σέρνουν πολύ βαριά ιστορία πίσω τους».

Η γηραιά κυρία ανέβηκε με κόπο στο βάθρο και μετά κάθισε στη ρουμπινί καρέκλα με το γράμμα R στην πλάτη της. Έμεινε για λίγο σιωπηλή, αφήνοντας το γαλάζιο βλέμμα της να πλανηθεί σε όλη την αίθουσα και ακουμπώντας το μπιστούνι της στα πλάγια της πολυθρόνας, ύστερα ξανακοίταξε τη νεαρή ομήγυρη. Χάιδεψε το μακρύ μαργαριταρένιο κολιέ με το διαμαντένιο κούμπωμα που φορούσε στον λαιμό και χαμογέλασε αινιγματικά.

«Θέλετε να σας πω ένα παραμύθι;» ρώτησε.

«Παραμύθι στην ηλικία μας;» είπε απορημένα το μεγαλύτερο αγόρι.

«Ναι, ένα παραμύθι, που αφορά αυτές τις δυο πολυθρόνες».

«Μα είναι τώρα αυτά για μας;» αποκρίθηκε το νεαρότερο αγόρι.

«Φυσικά και είναι, δεν ξέρετε πως υπάρχουν παραμύθια για όλες τις ηλικίες;» απάντησε εκείνη με πολύ σοβαρό ύφος.

«Και έχει σχέση με τις πολυθρόνες των Δράκων;»

«Απόλυτη».

Οι τέσσερις νέοι κοιτάχτηκαν μεταξύ τους.

«Εγώ λέω να μας το πει, κάτι μου λέει πως θα έχει ενδιαφέρον», πρότεινε το ένα κορίτσι.

«Μα δεν είχαμε πει πως σήμερα θα πηγαίναμε στο νέο mall που άνοιξε;» παραπονέθηκε το άλλο κορίτσι.

«Εντάξει, ένα παραμύθι είναι, δε θα πάρει πολύ», απάντησε η αδελφή της. «Εξάλλου, δεξ, έξω η βροχή δυνάμωσε, καλύτερα να μείνουμε εδώ μέχρι να κοπάσει, πού να βρεθεί ταξί με τέτοιο καιρό;» είπε κοιτάζοντας έξω από το παράθυρο.

«Έχεις δίκιο... δύσκολα να βρεθεί ελεύθερο ταξί τώρα... ασ το ακούσουμε λοιπόν», είπε και αναστέναξε.

Η γηραιά κυρία χαμογέλασε και βολεύτηκε ακόμα πιο άνετα στην πολυθρόνα της.

«Καθίστε κάτω στο χαλί και χαλαρώστε. Ίσως δεν τελειώσει τόσο γρήγορα όσο πιστεύετε» Τους κοίταξε έναν έναν. «Σε λίγο θα μεταφερθούμε όλοι μαζί σε έναν κόσμο μαγικό, σε μια εποχή που δε γνωρίζατε και που έχει μεγάλο ενδιαφέρον. Θέλω να γίνετε ένα με την ιστορία που θα σας διηγηθώ και να τη φυλάξετε για πάντα στην καρδιά σας, όπως τη φύλαξα κι εγώ».

Οι τέσσερις νέοι κάθισαν και βολεύτηκαν κάτω στα πόδια της.

Άρχοντας των Δράκων
Μάξιμος

Κομητεία του Σολτ Λέικ

Μια φορά κι έναν καιρό, πριν από πολλά πολλά χρόνια, στα μέσα του 16ου αιώνα, στο σημείο που βρισκόμαστε τώρα, ήταν η καρδιά ενός απέραντου βασιλείου. Το βασίλειο αυτό περιλάμβανε φέουδα και κομητείες, γεμάτες από πολιτείες, χώρες, κωμοπόλεις και πολλά διάσπαρτα χωριουδάκια. Κάθε κομητεία είχε τον τοπικό της άρχοντα, που συνήθως ήταν γαιοκτήμονας και είχε στην κατοχή του από τους προγόνους του μεγάλες εκτάσεις γης. Πολλοί από αυτούς τους προγόνους είχαν βασιλικές ρίζες ή ήταν πλούσιοι από τα γεννοφάσκια τους, όμως υπήρχαν ανάμεσά τους και κάποιοι απλοί στρατιωτικοί που κατόρθωσαν με τη γενναιότητα και την ανδρεία τους να αποκτήσουν πολλά αξιώματα και χάρη στα λάφυρα πολέμων να αγοράσουν μεγάλες εκτάσεις γης. Αρκετές όμως από αυτές τις εκτάσεις τους δόθηκαν ως δώρο από τους ίδιους τους βασιλείς που υπηρέτησαν ή τις πήραν με το έτσι θέλω κάνοντας τις επαναστάσεις τους.

Η περίοδος της Αναγέννησης καλά κρατούσε, επικρατούσε ειρηνικό κλίμα στην περιοχή μετά από μια μεγάλη περίοδο σκοταδισμού και πολυετών βάρβαρων πολέμων, με πολλές αιματοχυσίες και τραγικές απώλειες, που ξεκλήρισαν οικογένειες κι έκαψαν ολόκερες περιουσίες. Οι συνεχείς εχθροπραξίες είχαν κουράσει όλους κι έτσι υπεγράφη ειρήνη και ο κόσμος επιτέλους μπορούσε να χαμογελάσει. Κι όπως ήταν φυσικό, κάθε κο-

μητεία, μαζί με τον άρχοντά της είχε τον πύργο ή το κάστρο της, που στην πιο ψηλή κορυφή του, σε ένα σιδερένιο κοντάρι κυμάτιζε η σημαία με το οικόσημό του. Το ίδιο οικόσημο ήταν χαραγμένο και σε κοσμήματα, κυρίως στο δαχτυλίδι που φορούσε στον δείκτη του χεριού ο άρχοντάς του. Με αυτό σφράγιζε το βουλοκέρι που χρησιμοποιούσε για να κλείσει προσωπικές επιστολές ή επιβεβαίωνε με την υπογραφή του εντολές, προσκλήσεις, συμβόλαια και συμφωνίες, πολιτικά μυστικά, ακόμα και ερωτικές επιστολές.

Οι απλοί χωρικοί υποτάσσονταν στις υπηρεσίες και τις διαταγές των φεουδαρχών, δηλαδή υπηκόων που τους είχε παραχωρηθεί τμήμα γης από τον κυρίαρχο ηγεμόνα ως αντάλλαγμα της αφοσίωσης και των στρατιωτικών υπηρεσιών τους, που με τη σειρά τους έπρεπε να υποτάσσονται στον κάθε τοπικό άρχοντα της κομητείας τους, ακόμη κι εκείνοι που είχαν αποκτήσει μικρούς τίτλους και πλούτη κυρίως μέσα από το εμπόριο. Και φυσικά ο κάθε τοπικός άρχοντας υπαγόταν κι αυτός στις διαταγές του βασιλέως. Υπεράνω όλων βρισκόταν ο βασιλέας και η βασιλική οικογένεια και ο θρόνος τούς έκανε να θεωρούνται μικροί θεοί. Με μια διαταγή τους φυλάκιζαν και τον πιο ισχυρό άρχοντα, είχαν δικαίωμα να δεσμεύσουν την περιουσία του και από πρώην πάμπλουτο αυτεξούσιο γαιοκτήμονα, να τον μετατρέψουν σε πάμφτωχο δουλοπάροικο ή να τον εκτελέσουν. Βέβαια, για να εκτελεστεί μια τέτοια διαταγή, θα έπρεπε να υπάρχουν αποδείξεις ή έστω ενδείξεις επαναστατικής πρόθεσης κατά του θρόνου.

Η δύναμη και η λάμψη ενός θρόνου ήταν τρομερά ελκυστικές και η φιλοδοξία κάποιων πάρα πολύ μεγάλη. Γι' αυτό και το παλάτι έπρεπε να έχει μάτια ανοιχτά ακόμα και στην πλάτη του. Υπήρχαν όμως και άρχοντες που ήταν λογικοί και ειρηνικοί και η ιδέα ενός πολέμου κατά του βασιλέως δεν περνούσε καν από το μυαλό τους. Τους αρκούσε που είχαν τη δική τους γη και ανή-

καν σε ένα μεγάλο και δυνατό βασίλειο όπου άνθιζαν το εμπόριο, τα γράμματα και οι τέχνες. Φυσικά ήταν και οι ευνοούμενοι του βασιλέως και το όνομά τους υπήρχε στη λίστα των βασιλικών προσκλήσεων.

Μία από τις πιο όμορφες και ειρηνικές κοιμητίες, αυτή του Σολτ Λέικ, δηλαδή αλμυρή λίμνη, βρισκόταν στο κέντρο του βασιλείου. Θα 'λεγε κάποιος πως η περιοχή ήταν ευλογημένη από τον Θεό έτσι όπως ήταν χτισμένη σε μια καταπράσινη περιοχή στους πρόποδες ενός λόφου, περικυκλωμένη από απέραντες εκτάσεις δασών, ενώ υπήρχε και μια υπέροχη, σαν ζωγραφιά λίμνη. Η βαθιά λίμνη που είχε ελαφρώς αλμυρό νερό από όπου και πήρε το όνομά της, προφανώς είχε δημιουργηθεί από κάποιον υποθαλάσσιο μεγάλο σεισμό που προξένησε υπόγειο ρήγμα και σχηματίστηκε στη μέση αυτής της δασώδους έκτασης. Ήταν εκείνη που έκανε ξεχωριστή την περιοχή και έδινε όλη αυτή την ομορφιά και την ηρεμία που πλανιόταν και την έκανε να μοιάζει με παράδεισο γαλήνης.

Σε μικρή απόσταση από τη λίμνη ήταν χτισμένη η πανέμορφη και γραφική πολιτεία του Σολτ Λέικ. Γεμάτη με ωραία πετρόχιστα σπιτάκια με λουλουδιασμένες αυλές, είχε στο κέντρο μια στρογγυλή πλατεία και ένα σιντριβάνι με βρύσες με τρεχούμενο νερό για να δροσίζονται άνθρωποι και ζώα. Γύρω γύρω υπήρχαν στενά σοκάκια όπου ανθούσαν πολλά εμπορικά μαγαζιά ενώ πιο κάτω, σε μια μικρότερη πλατεία, βρισκόταν ένας μεγάλος ναός με καμπαναριό. Οι λιθόστρωτοι δρόμοι ήταν πεντακάθαροι και μαζεύονταν άμεσα οι ακαθαρσίες των ζώων που μετέφεραν εμπορεύματα ή αναβάτες. Η ευλογημένη γη τριγύρω βλάστιζε ό,τι σπόρο κι αν της φύτευες, ακόμα και σκάρτο και έδινε γερούς καρπούς. Η καρδιά της πολιτείας, όπως ήταν φυσικό, χτυπούσε στην κεντρική πλατεία και στα γύρω μαγαζάκια με τιςπραμάτειες τους. Όλοι οι κάτοικοι εδώ ήταν χαρούμενοι και ευ-

τυχισμένοι, με το χαμόγελο σχεδόν μόνιμα ζωγραφισμένο στα χείλη τους.

Και δεν ήταν μόνο το εμπόριο και η παραγωγή αγαθών που ανθούσαν, αλλά και το γεγονός πως την περιοχή κυβερνούσε ο άρχοντας Πετρούτσιο, που οι πρόγονοί του είχαν ρίζες στην Ιταλία. Ο Πετρούτσιο μαζί με την οικογένειά του και το υπηρετικό προσωπικό κατοικούσαν στην πλαγιά του λόφου, σε έναν εντυπωσιακό μεγάλο πύργο, γεμάτο πυργίσκους, με πολλά παράθυρα που είχαν θέα στη λίμνη, στο δάσος, στα γύρω βουνά και φυσικά σε ολόκληρη την πολιτεία. Σε έναν από τους πυργίσκους, τον ψηλότερο, κυμάτιζε μέρα νύχτα η κίτρινη σημαία με το οικόσημο της κομητείας, που ήταν ένα γεράκι που κρατούσε στα πόδια του ένα κλαδί ελιάς. Και αυτό συμβόλιζε πως η κομητεία ήταν ειρηνική όπως η ελιά, μα αν χρειαζόταν, μπορούσε να γίνει επιθετική και άγρια σαν γεράκι.

Όλοι αγαπούσαν τον άρχοντα Πετρούτσιο γιατί ήταν δίκαιος, ευγενικός και χαμογελαστός. Στα νιάτα του υπήρξε ένα λεπτό και ευλύγιστο παλικάρι με χρυσοπύρινα σπαστά μαλλιά, που του άρεσε να ιππεύει και να ασκείται στην τοξοβολία. Μα σαν παντρεύτηκε την αρχοντοπούλα Άννα της Κομητείας του Μπέλφιλντ, η οποία φοβόταν τα άλογα γιατί μικρή είχε πέσει από ένα κι έμεινε στο κρεβάτι κοντά στον έναν χρόνο, σταδιακά κι εκείνος άρχισε να απέχει από τις καθημερινές βόλτες του για να μην την αφήνει μόνη. Κι επειδή οι βεγγέρες και τα καλέσματα ήταν πολλά κι εκείνος τιμούσε τα τραπεζώματα, άρχισε να παίρνει κιλά και ήρθε και στρογγύλεψε πολύ νωρίς. Όμως η μεγάλη του αγάπη ήταν οι πίτες και τα γλυκά, που όσο πιο εντυπωσιακή εμφάνιση είχαν, τόσο περισσότερο τον ενθουσίαζαν.

Κι όπως κάθε άνθρωπος, είχε κι εκείνος την αχιλλείο πτέρνα του, που ήταν μία: η μοναχοκόρη και μονάκριβή του Ροσαλίνα.

Κι όπως κάθε άνθρωπος, είχε και τους καημούς του, που ήταν ένας: η μεγαλύτερη αδελφή του, η ανύπαντρη Αντέα.

Η Αντέα, που ήταν τρία χρόνια μεγαλύτερή του, στα νιάτα της υπήρξε ένα χαριτωμένο μελαχρινό κορίτσι και τα προξενιά για γάμο ήταν πολλά και μάλιστα από πρίγκιπες. Για κάποιον λόγο ο ένας της μύριζε, ο άλλος ήταν ανόητος, ο τρίτος είχε τη φήμη του κρασοπότη, ο τέταρτος του γυναικά, ο πέμπτος του βίαιου, ο έκτος ήταν γέρος, ήρθε και τριαντάρισε και τα προξενιά σταμάτησαν. Μια τριαντάχρονη κόρη, έστω και αρχοντοπούλα, ήταν πλέον γεροντοκόρη και πολύ μεγάλη για να κάνει το πρώτο της παιδί. Στην ηλικία της άλλες αρραβώνιαζαν θυγατέρες και γιους.

Κανείς δεν έμαθε πως κρυφός της έρωτας ήταν ο Έρικ, ο γιος ενός φεουδάρχη της κομητείας τους και φίλου του πατέρα της άρχοντα Νταλιάνο. Τέσσερα χρόνια μεγαλύτερος, ήταν ένα εντυπωσιακό παλικάρι. Είχαν συναντηθεί αρκετές φορές σε καλέσματα του πατέρα της όμως εκείνος δε φάνηκε να την προσέχει και η ίδια ήταν πολύ ντροπαλή για να τολμήσει να του δείξει πόσο της άρεσε. Μέχρι που εκείνος παντρεύτηκε κι έτσι κάθε ελπίδα για γάμο πνίγηκε στη λίμνη που έβλεπε κάθε μέρα αναστενάζοντας από το παραθύρι του δωματίου της. Ήταν πολύ νέα και αθώα για να καταλάβει πως κι εκείνος την ήθελε, όμως πως ήταν ποτέ δυνατόν να υψώσει το βλέμμα του και να κοιτάξει μια αρχοντοπούλα; Αν το έκανε, ο πατέρας της θα τιμωρούσε την οικογένειά του δημεύοντας όλη την περιουσία τους, που κάποτε την είχε χαρίσει ο ίδιος. Η δική του μοίρα όριζε να παντρευτεί μια κοπέλα της σειράς του και αυτή δεν ήταν η Αντέα.

Υπήρξαν βέβαια προτάσεις γάμου και μάλιστα κάποιες πολύ ενδιαφέρουσες, μα η Αντέα αρνήθηκε να πει το ναι, δεν ήθελε πλέον να παντρευτεί και ήταν κατηγορηματική πάνω σε αυτό. Μέχρι που οι προτάσεις σταμάτησαν κι επειδή συνηθίζόταν οι γυναίκες να φεύγουν από το πατρικό σπίτι μόνο μετά τον γάμο για να ακολουθήσουν τον άντρα τους στο δικό του, την κληρονόμησε ο αδελφός της μαζί με τον πύργο του πατέρα τους. Από

εκεί και μετά οι μόνοι που ενδιαφέρθηκαν για να την κάνουν γυναίκα τους ήταν δύο άρχοντες χήροι με παιδιά και πολύ μεγαλύτεροί της.

Ο Πετρούτσιο αγαπούσε την αδελφή του, όμως δέθηκε ακόμη περισσότερο μαζί της όταν έχασαν και τους δύο γονείς τους σε ένα τραγικό δυστύχημα ενώ επέστρεφαν από ένα ταξίδι αναψυχής σε μια άλλη πολιτεία. Εκείνη τη βροχερή ημέρα έγινε μια μεγάλη κατολίσθηση, τεράστια κομμάτια βράχων ξεκόλλησαν κι έπεσαν πάνω στην άμαξα που τους μετέφερε. Η αρχόντισσα Λίνα και ο άρχοντας Νταλιάνο τραυματίστηκαν βαριά, καθώς και κάποιοι συνοδοί τους και δυστυχώς, μέχρι να έρθει βοήθεια ξεψύχησαν εκεί αγκαλιασμένοι. Η Αντέα μαυροφορέθηκε κι από εκείνη την ημέρα δε φόρεσε άλλο χρώμα κι έκλεισε την πόρτα της σε κάθε πρόσκληση χορού ή πρόταση γάμου. Ήταν μόλις είκοσι πέντε ετών.

Τα χρόνια περνούσαν κι εκείνη εξακολουθούσε να αρνείται τις λιγοστές προτάσεις γάμου που έρχονταν, ώσπου ο Πετρούτσιο, που ήταν πια κοντά στα τριάντα, γνώρισε σε έναν χορό τη γλυκομίλητη αρχοντοπούλα Άννα και την ερωτεύτηκε παράφορα, εκδηλώνοντας την επιθυμία να την παντρευτεί. Η Αντέα, βλέποντας πως στεκόταν εμπόδιο στην ευτυχία του αδελφού της, αφού δεν επιτρεπόταν να παντρευτεί ο αδελφός πριν παντρευτούν πρώτα οι μεγαλύτερες αδελφές του, έδωσε τη συγκατάθεσή της, σχεδόν τον πίεσε να γίνει αυτός ο γάμος κι εκείνος το αποδέχτηκε με βαριά καρδιά. Έγινε μεγάλο γλέντι στον πύργο της νύφης στην Κομητεία του Μπέλφιλντ και μετά τον γάμο ακολούθησε τον σύζυγό της στον δικό του πύργο. Όλοι έμειναν ευχαριστημένοι με την ένωση αυτού του ταιριαστού ζευγαριού, που φαινόταν τόσο αγαπημένο και μονιασμένο, λες και είχαν γεννηθεί ο ένας για τον άλλον.

Κι όπως ήταν φυσικό, η συμπλήρωση της ευτυχίας τους θα

ολοκληρωνόταν με τον ερχομό ενός παιδιού. Δυστυχώς εκεί τα πράγματα δεν ήταν ευχάριστα, γιατί η Άννα έχασε δύο αγόρια πριν γεννηθεί η Ροσαλίνα. Γι' αυτό και ο ερχομός της έκανε τους γονείς της να ξετρελαθούν από τη χαρά τους, όπως και όλη την κομητεία. Μπορεί η απώλεια των δύο αγοριών να τους προκάλεσε μεγάλη θλίψη, όμως η γέννηση της κόρης τους ένα παγωμένο χειμωνιάτικο βράδυ στα μέσα του Φλεβάρη έδιωξε κάθε πόνο από τη ζωή τους και ζέστανε ξανά τον παγωμένο, όχι από έλλειψη φωτιάς αλλά χαράς, πύργο τους. Ειδικά η θεία Αντέα λάτρευε την ανιψιά της όσο κανένα άλλο πλάσμα γιατί έφερε τη χαρά στην καρδιά της. Τα μαύρα ρούχα όμως δεν τα έβγαλε ούτε στην τελετή βάπτισής της, όπως δεν τα είχε βγάλει και στον γάμο του αδελφού της. Φορούσε όμως πάντα βαρύτεμα, εντυπωσιακά κοσμήματα, κυρίως μαργαριτάρια που ήταν τα αγαπημένα της και ταίριαζαν με τα μαύρα και το βαρύ πένθος. Στην ουσία δεν πενθούσε τους γονείς της, αλλά τη χαμένη της ευτυχία, τη νιότη που έφευγε και τον γάμο που δε θα χαιρόταν ποτέ.

Δεν ήταν καθόλου δύσκολο να αγαπήσεις τη Ροσαλίνα. Πέρα από ζωηρό, πανέξυπνο παιδί, ήταν πανέμορφη. Έχοντας κληρονομήσει τα σπαστά πλούσια πυρρόξανθα μαλλιά του πατέρα της και τα πράσινα, γατίσια μάτια της γιαγιάς της Λίνας, έκανε μεγάλη εντύπωση με την είσοδό της στη ζωή. Έχοντας λευκή επιδερμίδα με ελάχιστες φακίδες στην ανασηκωμένη μυτούλα της, έμοιαζε με ψεύτικη κούκλα. Ο πατέρας της συγκινημένος την πήρε στην αγκαλιά του και αφού τη σήκωσε ψηλά είπε:

«Καλώς ήλθες στον κόσμο κόρη μου, σου δίνω το όνομα Ροσαλίνα. Λίνα από το όνομα της λατρεμένης μητέρας μου και Ρόσα επειδή έχεις κόκκινα μαλλιά και σου εύχομαι να είσαι υγιής κι ευτυχισμένη».

Αμέσως μετά την πήρε στην αγκαλιά της η θεία της και δα-

κρούζοντας από μεγάλη χαρά τη φίλησε τρουφερά. Ήξερε πως δε θα κρατούσε ποτέ στην αγκαλιά της δικό της παιδί και η ανιψιά της θα ήταν πλέον το παιδί που δε θα αποκτούσε.

«Σου εύχομαι να μεγαλώσεις χαρούμενη και να παντρευτείς κάποιον που θα σε αγαπήσει πολύ και θα αγαπήσεις κι εσύ ακόμη περισσότερο», της είπε και της πέρασε στον λαιμό ένα κολιέ από μαργαριτάρια, στο οποίο κρεμόταν ένα τεράστιο κατακόκκινο ρουμπίνι, κληρονομιά της μητέρας της, που το είχε από τον γάμο της. «Ήταν της γιαγιάς σου, μου το χάρισε σαν έγινα δεκάξι, μα εγώ θα σου το χαρίσω από τώρα, γιατί θέλω να σε αγγίξει κι εκείνη και να χαίρεται όσο κι εμείς».

Μετά την άφησε στην αγκαλιά της Άννας, που έκλαιγε κι ευχαριστούσε τον Θεό για το μεγάλο δώρο που της έκανε.

«Κοριτσάκι μου πόσο όμορφη είσαι, θέλω να είσαι ευτυχισμένη πάντα. Σ' αγαπώ Ροσαλίνα μου», της είπε ενώ τη θήλαζε και παρακάλεσε τον άντρα της να καλέσει αμέσως γητευτές να φτιάξουν φυλαχτά για το μωρό τους πριν κάποιο ζηλόφθονο μάτι του κάνει κακό. Αν έχανε και το τρίτο της παιδί, δε θα το άντεχε, θα πέθαινε και η ίδια.

Σαράντα μέρες αργότερα κι ενώ ο άγιος χειμώνας τους αποχαιρετούσε αφήνοντας σε κάθε βήμα πίσω του τη γη να βγάζει τα πρώτα βλασταράκια της, ο Πετρούσιο κάλεσε πρίγκιπες και άρχοντες από όλο το βασίλειο και διέταξε να γίνει μια μεγάλη γιορτή προς τιμήν της νεογέννητης κόρης του, που θα κρατούσε τρεις ολόκληρες μέρες.

Τα δώρα που πήρε η αρχοντοπούλα ήταν τόσο πολλά, που χρειάστηκε ένα ολόκληρο δωμάτιο για να χωρέσουν. Από παιχνίδια στολισμένα με πετράδια, μαργαριτάρια και διαμάντια, μέχρι νεογέννητα άλογα και χειροποίητα χαλιά φερμένα από την Ανατολή. Μα το πιο πολύτιμο δώρο ήταν οι άφθονες ευχές που έλαβε από τον βασιλέα μέχρι και τον πιο ταπεινό χωρικό

υπήκοο. Το μέλλον της ζωγραφιζόταν ολόλαμπρο και ευοίωνο, στρωμένο σε παλέτα με τα πιο φωτεινά χρώματα, όπου το μόνο χρώμα που απουσίαζε, ήταν το μαύρο.

Μετά τη γέννηση της Ροσαλίνα, όσο κι αν το ζευγάρι ξαναπροσπάθησε να αποκτήσει άλλο παιδί, δεν το κατόρθωσε. Η μονάκριβη μοναχοκόρη τους έγινε ο κόσμος όλος και γέμισε όλη τη ζωή τους.

Οι τάσεις ανεξαρτησίας της αρχοντοπούλας εμφανίστηκαν σχεδόν με το που πάτησε στα πόδια της. Ζωηρό παιδί και ανήσυχο, πρώτα μπουσουλώντας και αργότερα περπατώντας, ερευνούσε τα πάντα, ρωτούσε για όλα, ήθελε να γνωρίζει το κάθε τι και αν την περιόριζες στο δωμάτιό της, έβαζε τις φωνές. Γι' αυτό ως τροφός και γκουβερνάντα της ορίστηκε η εικοσιπεντάχρονη Σμαραγδή, μια ευγενική μα συνάμα δυναμική κοπέλα και απόλυτα έμπιστη του αρχοντικού. Οι ώρες ανάπαυσης της μικρής ήταν αυστηρές και μετά το δείπνο που ξεκινούσε ακριβώς στις οκτώ, έπρεπε να πάει αμέσως για ύπνο. Η μικρή γκρινιάζε, όμως η Σμαραγδή, παρότι τη λάτρευε, ήταν αυστηρή και δε σήκωνε αντιρρήσεις όπως ο πατέρας της που δεν της χαλούσε κανένα χατίρι. Η μητέρα της, από την άλλη, προσπαθούσε να κρατήσει τις ισορροπίες με υπομονή και γλυκύτητα, αλλά το πείσμα της κόρης της κάποιες φορές τη θορυβούσε. Από ποιον είχε πάρει αυτό το παιδί; Ο άντρας της ήταν ένας πολύ πράος και ήρεμος άνθρωπος, το ίδιο κι εκείνη. Και η αδελφή του μπορεί να είχε τις παραξενιές της λόγω ηλικίας, όμως ήταν λογική και μετρημένη. Κάπου στο παρελθόν είχε υπάρξει στη φαμίλια του άντρα της ένας επαναστάτης κοκκινοτρίχης παππούς και ίσως να κουβαλούσε κάτι από τον δικό του χαρακτήρα.

Με το που ανέβηκε η μικρή για πρώτη φορά με τον πατέρα της πάνω στο μαύρο του άλογο και πήγαν περίπατο, ενθουσιά-

στηκε τόσο πολύ, που χτύπησε χαρούμενα τα χεράκια της βάζοντας τα γέλια και ζήτησε κι εκείνη ένα.

«Είσαι πολύ μικρούλα αρχοντοπούλα μου για να έχεις δικό σου άλογο, να μεγαλώσεις πρώτα λιγάκι», της είπε ο Πετρούτσιο.

Η μικρή ξέσπασε σε γοερά κλάματα κι εκείνος τρόμαξε να την ησυχάσει. Τελικά την ημέρα των πέμπτων γενεθλίων της, της έκανε δώρο ένα ολόλευκο πουλάρι, τον Λορντ, και η μικρή ξετρελάθηκε από τη χαρά της. Πού την έβρισκες πού την έχανε, πάνω στο άλογό της να κάνει βόλτες συνοδευόμενη πάντα από δύο πιστούς φρουρούς ή τον πατέρα της. Από την ημέρα που απέκτησε τον Λορντ, λες και η ζωή της απέκτησε νόημα, το μόνο που αποζητούσε ήταν να βρεθεί επάνω του. Το ενδιαφέρον της για τα παιχνίδια και τις κούκλες σταμάτησε απότομα και οι ώρες μαθημάτων από τους διδασκάλους της φαίνονταν τόσο κουραστικές και βαρετές, που για να ξεμπερδεύει μαζί τους και να έχει περισσότερο χρόνο για βόλτες, παρακολουθούσε με προσοχή τα λόγια τους ώστε να μη χρειάζεται να μελετάει μετά. Κι ευτυχώς το μυαλούδάκι της ήταν σαν σφουγγάρι που ρουφούσε τα πάντα και το μνημονικό της πολύ καλό. Δεν ξεχνούσε σχεδόν τίποτα.

Κι ενώ στην ουσία μεγάλωνε μόνη, χωρίς αδέρφια ή φίλους, δεν παραπονιόταν. Είχε τους γονείς της που τη λάτρευαν, τη θεία της που την υπεραγαπούσε, τη Σμαραγδή που είχε μαλακώσει με τον καιρό μα ήταν πάντα φύλακας άγγελος, τη Μάριελ, τη νεαρή προσωπική της υπηρέτρια να την κάνει μπάνιο, να την ντύνει και να χτενίζει τα μακριά, ατίθασα μαλλιά της, τους φρουρούς της, μα κυρίως είχε τον Λορντ.

Κάθε Κυριακή όλη η οικογένεια κατέβαινε με τη βασιλική άμαξα στην πολιτεία για να εκκλησιαστεί. Ο Πετρούτσιο, η Άννα με την κόρη τους και τη θεία Αντέα κάθονταν στις θέσεις που είχαν μπροστά από τον ιερέα κι όσο διαρκούσε η θεία λει-

τουργία έψαλλαν μαζί του ύμνους. Και οι τρεις γυναίκες είχαν καλυμμένα τα πρόσωπά τους με δαντελένια μαντίλια, η Άννα και η Ροσαλίνα λευκά και η Αντέα μαύρο, έτσι όπως επιβαλλόταν από τους εκκλησιαστικούς νόμους. Μετά το τέλος της και αφού ο άρχοντας συνομιλούσε με τον ιερέα και άλλους προύχοντες της κομητείας, μαζί με την οικογένειά του και συνοδεία φρουρών έκαναν μια μικρή βόλτα στην αγορά για να δει και να μιλήσει με τους εμπόρους αν πήγαιναν καλά οι δουλειές. Αυτή η μικρή κυριακάτικη βόλτα ήταν η μεγάλη χαρά της μικρής αρχοντοπούλας, που χαιρόταν να έρχεται σε επαφή με άλλο κόσμο πέρα από εκείνους που κατοικούσαν στον πύργο τους.

Ο μικρός φούρνος του Λουζόν απέναντι από το σιντριβάνι ήταν ξακουστός για τις υπέροχες πίτες και τα γλυκίσματα που έφτιαχνε και που οι μυρωδιές τους σκανδάλιζαν και τον πιο ταπεινό προσκυνητή. Ο φούρναρης ήταν τόσο ικανός, που είχε ξετρελάνει και τον άρχοντα. Κι επειδή γνώριζε την αδυναμία του, κάθε Κυριακή έβαζε όλη τη μαεστρία του να φτιάξει κάτι πρωτότυπο, όπως μεγάλες μηλόπιτες από λαχταριστά κόκκινα μήλα, σιροπιαστές αχλαδόπιτες, τάρτες με φράουλες ή ανανά και άλλα εξωτικά φρούτα, σιροπιαστά γλυκά με καρύδια, αμύγδαλα και μέλι και φυσικά πίτες. Και μπορεί ο Πετρούτσιο να είχε ό,τι ήθελε στην τεράστια βασιλική του κουζίνα, όμως οι γεύσεις του μικρού φούρνου τον ξετρελάνιαν, γι' αυτό καθιέρωσε μετά τη βόλτα στην αγορά να πηγαίνουν εκεί για να απολαύσουν ακόμα μια γεύση. Και ο φούρναρης που τους περίμενε έβγαζε έξω ένα τραπέζι με τέσσερις καρέκλες για να καθίσει η οικογένεια να απολαύσει το γλυκό της.

Ο άρχοντας είχε αποκτήσει τέτοιο εθισμό με τα γλυκά του Λουζόν, που εξαιτίας τους είχε πάρει τα περισσότερα κιλά τα οποία είχαν συσσωρευτεί γύρω από τη στοργαγυλή κοιλιά του. Κι ενώ ο μάγειρας του πύργου ήταν εξίσου ικανός, ο Πετρούτσιο προτιμούσε τον φούρναρη, που οι μυρωδιές των γλυκών του τα-

ξίδευαν κάθε πρωινό κι έφταναν μέχρι το παραθύρι της κρεβατοκάμαρας του πύργου του. Και τι δεν του έταξε για να έρθει να ζήσει στον πύργο σαν προσωπικός του φούρναρης, ο Λουζόν δεν άφηγε με τίποτε τον μικρό του φούρνο, λες και μακριά από αυτόν δεν θα μπορούσε να δημιουργήσει.

«Θα μου πεις ποιο είναι το μυστικό σου Λουζόν, που κάνει τόσο διαφορετικά τα γλυκά και τις πίτες σου;»

«Αγάπη βάζω άρχοντά μου. Αγάπη και μεράκι. Αυτό είναι το μόνο μυστικό μου».

«Δεν αρκεί μόνο η αγάπη και το μεράκι, βάζεις και κάτι άλλο ή μήπως κρύβει μαγικά ο φούρνος που ψήνεις;»

«Ούτε μαγικά ούτε μυστικά άρχοντά μου, ορκίζομαι στην φιλία μου πως δεν υπάρχουν. Τα βασικά υλικά είναι πάντα τα ίδια. Αλεύρι, μέλι, γάλα, αυγά, γιδίσιο, καλά χτυπημένο φρέσκο βούτυρο, γινωμένα φρούτα, σταφίδες, σύκα και ό,τι άλλο φρέσκο υλικό προκύψει».

Και γευόταν ο άρχοντας το αγαπημένο του γλυκό και μετά έδινε εντολή να του βάλει και για το κάστρο εκείνες τις καρδούλες σοκολάτας που είχαν γέμιση από τριαντάφυλλο, μέντα και κεράσι και κανέλλα.

Η Άννα βέβαια τον μάλωνε.

«Δε φτάνει που έχεις παχύνει, θέλεις να παχύνεις κι εμένα άντρα μου;»

«Και να παχύνεις, πάλι θα μου αρέσεις το ίδιο. Αφού ξέρω πως σου αρέσουν κι εσένα τα γλυκά του Λουζόν, φάε τώρα που μπορείς».

«Ναι, αλλά ο γιατρός λέει πως κάνουν κακό στην ηλικία που φτάσαμε».

«Ποια ηλικία αρχόντισσά μου; Εγώ νιώθω σαν να σε γνώρισα χτες. Ύστερα, κάθε φορά που γεύομαι κι ένα ωραίο γλύκισμα ή μια νόστιμη πίτα η διάθεσή μου να είμαι καλός με όλο τον κόσμο μεγαλώνει».

Γελούσε τότε η γυναίκα του με την καρδιά της.

«Αν είναι να 'σαι καλός με όλο τον κόσμο, τότε να τρως», του έλεγε. «Ένας ευτυχισμένος ηγεμόνας έχει κι ευτυχισμένους υπηκόους».

Το κατάλαβε η αρχόντισσα, έπαψε να τον μαλώνει κι έτσι εκείνος, όταν δεν άντεχε τις υπέροχες μυρωδιές, με τη συνοδεία του και την κόρη του κατέβαιναν στην πολιτεία να δοκιμάσει και μια νέα γεύση. Η Ροσαλίνα, που δεν έχανε ευκαιρία να βρεθεί έξω από το αρχοντικό, συνόδευε με μεγάλη χαρά τον πατέρα της.

Η Άννα ήταν ήρεμη, οι πόλεμοι την τρώμαζαν. Η δική της κομητεία είχε δώσει άγριες μάχες και σε μια από αυτές, όταν ήταν πολύ μικρή, έχασε τον πατέρα της, κάτι που της κόστισε πολύ γιατί τον υπεραγαπούσε. Την εξουσία πήρε τότε ο μεγαλύτερος αδελφός της Όλιβερ, που έφερε την ειρήνη στον τόπο, όμως εκείνη δεν ξέχασε ποτέ τη βιαιότητα που αντίκρισαν τα μάτια της, όταν είδε από το παραθύρι της να μεταφέρουν νεκρούς και σακατεμένους στρατιώτες. Το γεγονός πως ο άντρας της ήταν ηγεμόνας μιας ειρηνικής κομητείας αποτέλεσε κι έναν πολύ σοβαρό λόγο να αποδεχτεί την πρόταση γάμου που της έκανε. Όχι, δεν ήταν μόνο ο έρωτας, ήταν και αυτό που την έκανε να πει το ναι. Η Άννα αγάπησε τη νέα της κομητεία και οι υπήκοοι τη νέα τους αρχόντισσα. Και σαν έβλεπαν το ζευγάρι να διασχίζει τον κεντρικό δρόμο καβάλα στα άλογά τους ή με την άμαξα, ακολουθούμενοι από τους φρουρούς, τους χαιρετούσαν σκύβοντας το κεφάλι με σεβασμό κι έδιναν ευχές.

«Πολλά τα έτη σου άρχοντα Πετρούτσιο κι εσένα αρχόντισσα Άννα. Μακάρια τα έτη σου αρχοντοπούλα Ροσαλίνα κι εσένα αρχόντισσα Αντέα», έλεγαν και το εννοούσαν.

Κι εκείνοι χαμογελούσαν χαιρετώντας. Ποιος άλλος άρχοντας θα ήταν τόσο απλός και καταδεκτικός; Γι' αυτό και δεν

υπήρχαν διαμάχες και προβλήματα στην κομητεία. Κι αν παρουσιαζόταν κάποιος, ο Πετρούτσιο το έλυνε πάντα με δικαιοσύνη και σωφροσύνη.

Κι έτσι περνούσαν τα χρόνια γαλήνια κι ευτυχισμένα. Κι όσο μεγάλωνε η Ροσαλίνα, τόσο πιο εντυπωσιακή κοπέλα γινόταν και άλλο τόσο έμεναν όλοι άλαλοι από την ομορφιά της.

«Πολλά τα έτη σου πανέμορφη αρχοντοπούλα μας», της έλεγαν όλοι γεμάτοι θαυμασμό κι εκείνη χαμογελούσε κάπως αμήχανα, γιατί όλες αυτές οι εκδηλώσεις αγάπης την έκαναν να νιώθει άβολα. Κι ενώ όσο ήταν μικρή δεν την πολυένοιαζε, μεγαλώνοντας η έλλειψη φίλων άρχισε να γίνεται ενοχλητική. Έτσι όπως ήταν η ζωή της, ήταν δύσκολο να αποκτήσει φίλους. Δεν είχε καν συμμαθητές, γιατί τα παιδιά πήγαιναν στο σχολείο της πολιτείας, ενώ η ίδια είχε τους καλύτερους διδασκάλους στον πύργο της. Τα παιδικά παιχνίδια τα είχε κόψει πολύ νωρίς, όταν απέκτησε τον Λορντ και τα ομαδικά που έβλεπε να παίζουν τα παιδιά στους δρόμους με πέτρες, βότσαλα και ξύλα της ήταν άγνωστα. Αν περνούσε από το χέρι της, θα προτιμούσε να μη συνοδεύεται από φρουρούς, να περνά απαρατήρητη, να μπορεί να ανακατευτεί με τον κόσμο σαν ένα απλό κορίτσι του λαού. Μα κυρίως να έχει φίλες. Αναρωπιόταν συχνά πώς θα ήταν άραγε η ζωή της αν δεν ήταν αρχοντοπούλα;

Ήταν κοντά στα δεκατρία όταν μια μέρα ζήτησε από τους δυο φρουρούς της να τη συνοδεύσουν μέχρι τον φούρνο του Λουζόν για να πάρει γλυκίσματα για τον πατέρα της. Όταν έφτασαν, τους είπε να περιμένουν με τα άλογα από έξω. Μπήκε μέσα μόνη δίνοντας τις παραγγελίες της στον φούρναρη και τη στιγμή που εκείνος ήταν στην αποθήκη, βγήκε από την πίσω πόρτα και πετώντας σε μια γωνιά τη γαλάζια ακριβή βελούδινη κάπα που φορούσε, έμεινε με μια απλή καφετιά με κουκούλα που εί-

χε πάρει κρυφά από το δωμάτιο της Μάριελ. Σκεπασμένη με αυτή και κρύβοντας τα εντυπωσιακά μαλλιά της, απομακρύνθηκε με γρήγορα βήματα από τον φούρνο και χάθηκε στα πλακόστρωτα στενοσόκακα.

Μόλις οι φρουροί είδαν πως η αρχοντοπούλα αργούσε να βγει από τον φούρνο, μπήκαν μέσα κι όταν βρήκαν την κάπα της πεταμένη σε μια γωνιά, λαχτάρησαν για τα καλά. Ο νους τους πήγε αμέσως στο κακό, ότι κάποιιοι την απήγαγαν. Ο καημένος ο Λουζόν άρχισε να τρέμει σαν ψάρι θεωρώντας τον εαυτό του υπεύθυνο αν πάθαινε κάτι η μοναχοκόρη του άρχοντά τους γιατί από τον δικό του φούρνο την είχαν αρπάξει. Αμέσως ο ένας φρουρός επέστρεψε στον πύργο για ενισχύσεις και να ενημερώσει τον άρχοντα ενώ ο άλλος βάλθηκε να την ψάχνει σε όλη την πολιτεία. Ο Πετρούτσιο πήγε να πάθει εγκεφαλικό από το σοκ και η Άννα μαζί με την Αντέα και τη Σμαραγδή έβαλαν τα κλάματα.

Η Ροσαλίνα έκανε μια μεγάλη βόλτα στην πολιτεία χαζεύοντας τους πλανόδιους πωλητές, τα μαγαζιά με τα εμπορεύματα, ανακαλύπτοντας για πρώτη φορά τι θα πει να περνάς απαρατήρητος, να μη συνοδεύεσαι από φρουρούς, να κάνεις ό,τι θέλεις, να είσαι ελεύθερος. Ήταν μια μαγική εμπειρία, που όμως την έκανε να συνειδητοποιήσει πως ήταν πάλι μόνη. Έτσι όταν είδε μια παρέα τριών συνομήλικων παιδιών, ενός αγοριού και δύο κοριτσιών, να παίζουν ένα παιχνίδι με βότσαλα που δεν το είχε ξαναδεί ποτέ, σταμάτησε και ρώτησε τι έπαιζαν. Τα παιδιά, που δεν την αναγνώρισαν, δέχτηκαν όχι μόνο να της δείξουν, αλλά και να τη βάλουν στο παιχνίδι τους. Η μικρή αρχοντοπούλα κατανόησε αμέσως το παιχνίδι και άρχισε να τους κερδίζει όλους ξεσπώντας σε δυνατά γέλια που ξάφνιασαν και την ίδια. Ποτέ άλλοτε δεν είχε γελάσει έτσι, τόσο πολύ, τόσο δυνατά. Καθισμένη εκεί στα πέτρινα σκαλοπάτια την εντόπισε η ομάδα των πέντε στρατιωτών που την έψαχνε παντού. Μάλιστα εκείνη τη

στιγμή το ένα κορίτσι διαπληκτιζόταν μαζί της επειδή έχανε. Με το που είδαν μπροστά τους αρματομένους στρατιώτες τα παιδιά κατατρόμαξαν και σηκώθηκαν αμέσως όρθια, πετώντας τα βότσαλα κάτω.

«Τι θέλετε από εμάς; Δεν κάναμε κάτι κακό», είπε το μεγαλύτερο αγόρι φοβισμένο.

«Μη φοβάσαι», είπε η Ροσαλίνα, «δεν ψάχνουν εσένα».

«Εσένα γυρεύουν;» είπε το κορίτσι με γουρλωμένα μάτια. «Τι έκανες, έκλεψες, είσαι κλέφτρα;»

Η αρχοντοπούλα χαμογέλασε και τραβώντας την ταπεινή κάπα, άφησε να φανούν τα καροτί μαλλιά της, στολισμένα με μικρά μαργαριτάρια και το πανάκριβο φουστάνι της.

Ο επικεφαλής της ομάδας, πηδώντας από το άλογό του, υποκλίθηκε και της έδωσε τη δική της κάπα. «Αρχοντοπούλα Ροσαλίνα οι γονείς σου είναι αναστατωμένοι και σε περιμένουν. Πρέπει να μας ακολουθήσεις αμέσως».

Τα τρία παιδιά, αναγνωρίζοντας τότε την αρχοντοπούλα τους, έπεσαν κάτω στο χώμα και την προσκύνησαν.

«Συγχώρα μας αρχοντοπούλα που ήμαστε αγενείς μαζί σου», είπε το κορίτσι που πριν από ένα λεπτό της είχε βάλει τις φωνές κι έβαλε τα κλάματα.

Η Ροσαλίνα την πλησίασε και της έπιασε το χέρι.

«Ίσα ίσα που η παρέα σας με διασκέδασε πολύ Ίνα», είπε χαμογελώντας. «Μου κάνατε όλοι καλή συντροφιά, μα δυστυχώς πρέπει να πηγαίνω τώρα».

Μετά, βγάζοντας τρεις φουρκέτες από τα μαλλιά της στολισμένες με ένα μαργαριτάρι η κάθε μία, τους έβαλε από μία στη χούφτα τους.

«Για την ωραία παρέα σας και για τις φωνές σας».

Κανείς δεν τόλμησε να αρνηθεί, όχι από ευγένεια αλλά από τη σαστιμάρα τους. Ύστερα, φορώντας τη γαλάζια κάπα της ανέβηκε με χάρη πάνω στο άλογό της και θλιμμένη ακολούθη-

σε τη συνοδεία της. Η ελευθερία που τόση χαρά της έδωσε κράτησε πολύ λίγο.

Αυτό ήταν το μεγάλο παράπονό της. Πέρα από τους γονείς της, τη θεία της Αντέα, την τροφό της Σμαραγδή και την πιστή της υπηρέτρια τη Μάριελ, κανείς άλλος δεν έμπαινε στην κρεβατοκάμαρά της. Κι όταν εκείνοι έφευγαν, έμενε πάντα μόνη. Τότε πλησίαζε το παραθύρι της, που από τη μια έβλεπε τη λίμνη και από την άλλη το απέραντο δάσος, και αναστέναζε λυπημένη.

«Γιατί να μην έχω φίλους κι εγώ;» μονολογούσε.

Ποιος όμως θα μπορούσε να γίνει φίλος μιας αρχοντοπούλας αν δεν ήταν άρχοντας κι αυτός; Και οι αρχοντικές οικογένειες ήταν πολλές, μα έμεναν σε άλλες πολιτείες, πολύ μακριά από τη δική της. Μακάρι να είχε αδέρφια. Πόσο λυπόταν που δε ζούσαν οι αδελφοί της, τώρα θα είχε συντροφιά και θα έκανε ιππασία μαζί τους. Αισθανόταν αβάσταχτη μοναξιά, που έγινε εντονότερη καθώς μπήκε στην εφηβεία. Γι' αυτό και δέθηκε τόσο πολύ με το άλογό της, γι' αυτό και κάθε φορά που η πίεση αυτή γινόταν αφόρητη, κάλπαζε σαν τρελή στο δάσος τρομάζοντας όλους μην πάθει κάποιο ατύχημα. Όμως τόσα χρόνια πάνω σε πλάτη αλόγου είχε γίνει δεινή καβαλάρισσα κι ένιωθε πως το σώμα της ήταν ενωμένο, σχεδόν καρφωμένο πάνω στο δικό του.

Ντυμένη πάντα με ακριβά φορέματα ιππασίας, τις δερμάτινες μπότες και τα πυκνά μακριά μαλλιά να ανεμίζουν σαν φλόγες, έτρεχε όσο πιο μακριά μπορούσε από όλα αυτά που την έπνιγαν και της έβαζαν φραγμούς και εμπόδια. Κι έκανε τους γονείς της και όλους να λαχταρούν έτσι όπως έτρεχε σαν τον άνεμο και χανόταν πίσω από τον λόφο στο τεράστιο δάσος, με τους δύο φρουρούς της να αγωνίζονται να την προλάβουν ενώ εκείνη ξεσπούσε σε γέλια για την ανικανότητά τους να τη φτάσουν.

Στην πιο άγρια και απομονωμένη κοιμητεία του βασιλείου, δύο πολυθρόνες εξουσίας καθορίζουν τις ζωές τριών γενεών αρχόντων της οικογένειας των Δράκων: του Μάξιμου, του Βάλτεμαρ και του Ματτία, τόσο διαφορετικών μα συνάμα τόσο όμοιων χαρακτήρων. Και δίπλα οι γυναίκες τους, άλλοτε ως απόλυτες αρχόντισσες και άλλοτε ως σιαές, κινούν τα νήματα των πράξεων των συζύγων τους.

Εξουσία, έρωτες, αγάπη, πάθη, ίντριγκες, προδοσίες, μίσση, δολοπλοκίες, εμπορικές φιλοδοξίες, πολιτικές συμφωνίες, πόλεμοι, βασανιστήρια, δολοφονίες γράφουν την ιστορία τους στο απροσπέλαστο κάστρο των Δράκων με τα καλά κρυμμένα μυστικά, χτισμένο στο πιο δύσβατο σημείο του απέραντου, πυκνού δάσους. Κι εκεί, στην καρδιά αυτού του δάσους, κρύβεται ένα μυθικό πλάσμα που παρακολουθεί τα πάντα, μα επεμβαίνει μόνο όταν απειλείται η γη του.

Ένα φανταστικό οδοιπορικό που ξεκινά από τον παγωμένο Βορρά και φτάνει μέχρι τη Βενετία και τη Γένοα του 16ου αιώνα, μεταφέροντας τη μαγεία από το παραμύθι στην πραγματικότητα. Γιατί ακόμη και σήμερα υπάρχει μαγεία. Ποιος είναι εκείνος που θα εμποδίσει το μεγάλο παιδί που κρύβουμε μέσα μας να αναζητά την παραμυθοχώρα του; Ποιος είπε πως οι άνθρωποι έπαψαν να είναι ρομαντικοί; Ή μήπως στις σκληρές εποχές που διανύουμε δεν έχουμε όλοι ανάγκη από ένα παραμύθι, που θα μας θυμίσει τη χαμένη μας αθωότητα; Μια φορά κι έναν καιρό...

Πίσω από κάθε παραμύθι κρύβεται μια αλήθεια.

Και πίσω από μια αλήθεια, η πραγματική ζωή.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΕ: 21421

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η